

Hồi 32

Cảm giác về nhà

Ô

Tử Hư tỉnh lại, tinh thần sung mãn mười phần, nhưng cũng không giấu nổi sự thất vọng trong lòng, bởi cả rằm hấn cũng không đánh một cái, nói gì đến mơ với mộng. Nheo mắt nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, giờ cũng đã đến ba con sào rồi.

Hấn chợt có cảm giác lười nhác chẳng muốn làm gì, thậm chí cũng không muốn ra khỏi giường, đây là hiện tượng đã nhiều năm nay chưa từng xuất hiện. Mấy năm gần đây, một là hấn tỉnh lại trong tình trạng ngây ngất sau cơn say, hai là vội vội vàng vàng thúc giục bản thân đi thực hiện kế hoạch trộm báu, chưa từng được hưởng thụ cuộc sống thư nhàn thoải mái vậy bao giờ. Có điều cảm giác thả lỏng nhất thời này chỉ là giả tượng, sự thực thì hấn đang ở trong khốn cảnh nguy cơ tứ bề, chỉ sợ thất một chút là lập tức sẽ gặp phải kết cục bi thảm đáng sợ nhất.

Hấn nghĩ tới Vô Song Nữ, có phải nàng ta đã đủ hết những nguyên liệu cần thiết, đang ở Vũ Trúc Các chế luyện pháp bảo ảo thuật? Chỉ cần xin được của nàng tầm mười trái yên vụ đạn, dựa vào thân thủ của hấn, cho dù là Khâu Cửu Sư chặn đường, hấn cũng có thể dựa vào khói mù mà thoát thân.

Nghĩ tới đây, cả người hấn liền tràn đầy sức sống, tung mình bật dậy khỏi giường.

Nếu hấn đến Vũ Trúc Các thăm dò, không biết liệu có bị nàng đánh đuổi ra ngoài hay không, có điều nhìn dáng vẻ tức giận của nàng, cũng là một thứ lạc thú. Da mặt của hấn lúc đối diện với mỹ nhân là dày nhất, không hề có vấn đề ngại ngùng hay không ngại ngùng gì cả.

Vấn không được thì dụng võ, đương nhiên không phải là động đao động kiếm, mà là trở lại nghề cũ, giở thủ đoạn trộm lấy của nàng. Giờ hấn cần phải đến Vũ Trúc Các nghiên cứu tình hình, bằng không đường đường một Ngũ Độn Đạo mà cả bảo vật để đâu cũng không rõ, thì thật đúng là trò cười cho cả thiên hạ.

Giọng nói của Thiên Dục bên dưới vang lên: "Sâu lười! Mau xéo dậy tắm rửa ăn sáng đi!".

Ô Tử Hư lấy làm kỳ quái, tiểu nữ tử này bề ngoài thì vẫn hung hăng dữ tợn, nhưng thực ra ngũ diệu đã cải thiện rất nhiều, còn lộ ra vẻ thân thiết nữa, lẽ nào nàng ta đã không kèm chế được mà yêu hấn?

Nghĩ tới đây, Ô Tử Hư vội vàng xuống nhà.

oOo

Lạc Dương thành.

Thư trai trong Bối chính sứ ti phủ.

Tiền Thế Thần cầm tờ hoa tiên Bách Thuần viết cho mình, đọc đi đọc lại không dưới mười lần, tâm tình phức tạp. Nếu đổi lại là lúc khác, ắt hẳn gã đã tâm hoa nở rộ, chỉ tiếc rằng ước hội Bách Thuần chủ động hẹn gặp mà gã luôn chờ đợi từ khi quen biết nàng tới nay lại đến vào đúng lúc không thích hợp nhất. Hơn nữa, gã cũng biết lần hẹn gặp này, Bách Thuần có mục đích riêng.

Hai ngày nay gã khẳng định không thể phân thân.

Chẳng những gã phải lần lượt gặp từng tướng lĩnh, tranh thủ sự ủng hộ của họ, mà còn phải phái người giỏi ăn nói đến các khu vực mình quản hạt thuyết phục những quan tướng địa phương nắm giữ thực quyền. Gã đương nhiên đã có cả một mớ lý do đường hoàng, nói cho cùng vẫn là lấy lợi hại ra thuyết phục, thậm chí là nói đã nhận được mật chỉ của Hoàng thượng, phải trừ đi Phụng công công họa quốc hại dân, kể đó chỉ ra gã được Đại Hà Minh toàn lực ủng hộ. Riêng phần liệt kê tội trạng của Phụng công công thì là dễ nhất, hoàn toàn chẳng khó khăn gì cả.

Quan trọng hơn cả là phải đưa người nhà đến một nơi an toàn, cách xa Lạc Dương, lại phải nhờ người có giao tình thâm hậu bảo vệ. Chuyện này nhất quyết phải mượn bóng tối yểm hộ, thực hiện một cách bí mật, nếu không ắt sẽ gây ra hoảng loạn, thế nên không có mấy ngày thời gian thì tuyệt đối không thể xong được.

Gã chuẩn bị phái người tới báo cho Bách Thuần, hai ngày sau gã sẽ tới Thư Hương Tạ ước hội.

Lúc này có thủ hạ chạy vào báo, Khâu Cửu Sư xin cầu kiến.

oOo

Ô Tử Hư ngồi ăn uống nhồm nhoàm, không ngớt khen ngợi: “Đây là món gì vậy? Ăn thật ngon miệng, hương thơm vị thuần, mát ruột thông họng, dư vị còn mãi không tan”.

Thiên Dực ngồi đối diện với hần trả lời: “Đây gọi là bánh vùng thơm, là đại nương đích thân làm cho ngươi đấy, nghe đại nương bảo đây là món điểm tâm ở quê hương Cán Giang của người, công thức thật không đơn giản đâu”.

Ô Tử Hư gật đầu: “Đúng là không đơn giản, ta nhận ra mùi vị của bột gạo nếp, bột mì, vùng, đường trắng và dầu trà. Muốn làm được thứ bánh này ít nhất cũng phải tốn mấy ngày thời gian đó, chỉ riêng rửa sạch gạo nếp, phơi khô, sao nóng, nghiền thành bột đã mất hai ngày rồi, còn phải sàng bột, chia ra, hấp lên, làm lạnh, cắt miếng, nướng lại, mất thời gian lắm”.

Thiên Dực ngạc nhiên thốt: “Không ngờ Lang tiền sinh lại hiểu biết về bánh điểm tâm đến vậy?”.

Ô Tử Hư mắng thầm bản thân, thật không biết giữ mồm, đặc ý quên cả hoàn cảnh, rồi chính hần cũng thấy kỳ quái, không hiểu tại sao lại sơ hốt đến nỗi lộ ra mình tinh thông trù nghệ. Sau đó, hần chợt sức tỉnh, nghĩ ra được đạo lý bên trong.

Hần đã coi Hồng Diệp Lâu là “nhà” rồi.

Từ nhỏ hần đã không có cảm giác “nhà”, từ khi rời “nhà” ra đi, lưu lãng chân trời góc biển, hần lại càng không muốn ở nguyên một chỗ, cũng không có người nào, chuyện gì lưu hần lại được. Không ngờ ở trong nghịch cảnh tuyệt đối này, hần lại có cảm giác lưu luyến kỳ dị với Hồng Diệp Lâu, Thiên Dực giống như một muội tử, Diễm Nương như trưởng bối, còn đích thân xuống bếp làm đồ ăn ngon cho hần, khiến hần cảm nhận được sự thân thiết như đang ở nhà, hoàn toàn thả lỏng bản thân.

Cảm xúc này hần chưa từng có bao giờ.

Ô Tử Hư chợt nhớ đến tình cảnh vừa rồi mình lười nhác nằm trên giường không muốn dậy.

Hần nói: “Ta phải đích thân đi cảm ơn đại nương”.

Thiên Dực tỏ ra hữu hảo lạ thường, nhoẻn miệng cười đáp: “Phương pháp tốt nhất để cảm ơn người, chính là vẽ tranh, Lang tiền sinh có hiểu không?”.

Ô Tử Hư thấy trong lòng nóng bùng lên, buột miệng thốt: “Ta sẽ không khiến đại nương thất vọng”.

Lời ra đến miệng hần mới hối hận. Phải biết rằng giao dịch của hần và Tiền Thế Thân vẫn còn chưa biết thành bại thế nào, một khi thất bại, hần sẽ lập tức đào tẩu, nào đâu còn thời gian rảnh rỗi mà hoàn thành tâm nguyện cho Diễm đại nương.

Thiên Dục cả mừng: “Đại nương nhất định sẽ vui lắm đó, ta chưa bao giờ thấy người mong mỏi như vậy cả”.

Ô Tử Hư là loại người một lời đáng giá ngàn vàng, nói ra rồi là không bao giờ rút lại, bèn thăm nhủ chỉ cần mình còn một hơi thở, nhất định sẽ thực hiện lời hứa. Kế đó, hần lại hỏi: “Thiên đại tỷ có muốn một bức tranh của riêng mình không?”.

Hai má Thiên Dục lập tức đỏ hồng, cúi đầu đáp: “Họa nghệ của Lang tiên sinh xuất thần nhập hóa, ai mà không muốn sở hữu một bức tranh do chính tay Lang tiên sinh vẽ cơ chứ?”.

Ô Tử Hư thấy Thiên Dục vui vẻ như vậy, trong lòng cũng thấy khoan khoái không kềm. Từ xưa đến nay, hần đều là một kẻ như vậy, mỗi lần trong túi có nhiều ngân lượng, là liền lấy ra làm người khác vui vẻ. Tác phong hào sảng vùng tiền như vãi trấu của hần, chính là bắt nguồn từ tính cách này. Chỉ có như vậy, hần mới có được sự thỏa mãn và khoái lạc ngắn ngủi trong đời.

Ô Tử Hư không nén nổi tò mò hỏi: “Thiên đại tỷ sao lại đến Hồng Diệp Lâu làm công vậy?”.

Thiên Dục đáp: “Có thể tới Hồng Diệp Lâu làm việc cho Bàn gia là phúc khí của ta. Lang tiên sinh ngàn vạn lần đừng nghĩ Bàn gia là kẻ chỉ biết háms lợi, sự thực ông ấy là người tâm địa rất tốt, xưa nay chưa bao giờ quở trách bọn ta, không cưỡng ép bọn ta làm bất cứ chuyện gì, mà chỉ che chở cho bọn ta thôi. Các cô nương làm ở đây, chỉ cần chăm chỉ hai ba năm là có thể chuộc thân, sau đó Bàn gia chỉ giữ lại một chút tiền, kỳ dư đều là của họ hết, muốn đi lúc nào cũng được”.

Ô Tử Hư lập tức thay đổi cách nhìn về Chu Bàn Tử, thăm như Hồng Diệp Lâu rất có thể là thanh lâu có đạo nghĩa nhất trong thiên hạ này. Nghĩ đoạn, hần hỏi tiếp: “Thiên đại tỷ thì sao?”.

Thiên Dục ngượng ngùng trả lời: “Mười ba tuổi ta đã bán thân vào Hồng Diệp Lâu, mới đầu cả ngày chỉ biết khóc lóc ỉ ôi, Bàn gia thấy ta đáng thương, nên đã cho ta làm tỳ nữ. Ta thật sự rất cảm kích ông ấy”.

Ô Tử Hư hỏi: “Thiên đại tử kiếm đủ chưa vậy?”.

Thiên Dực có vẻ giận, trách móc: “Người nói đi đâu vậy?”.

Ô Tử Hư áy náy nói: “Là ta nói lỡ lời. Thiên đại tử có dự tính gì cho tương lai không?”.

Thiên Dực vui vẻ đáp: “Sau yến tiệc mười năm, ta sẽ về quê, sống một cuộc sống mới”.

Ô Tử Hư ngạc nhiên: “Bàn gia chịu để Thiên đại tử đi sao?”.

Thiên Dực nói: “Làm sao có vấn đề chứ? Là ông ấy muốn ta hồi hương mà. Bàn gia nói Lạc Dương giờ này rất không ổn định, về quê an toàn hơn”.

Rồi nàng lại cúi đầu nói: “Nếu ta có thể mang theo bức họa của Lang tiên sinh về quê, mỗi lần xem tranh, ta sẽ nhớ đến tiên sinh đó”.

Trong lòng Ô Tử Hư như có một dòng nước ấm chảy qua, rồi hấn lại sợ mình không giữ được cái mạng nhỏ này, không thể hoàn thành tâm nguyện cho nàng, nhất thời không nói được gì.

Thiên Dực hạ thấp giọng nói: “Tiên sinh là một người tốt”.

Ô Tử Hư không hiểu, gãi đầu gãi tai hỏi: “Tại sao ta đột nhiên lại biến thành một người tốt vậy? Thiên đại tử không phải vẫn mắng chửi ta suốt đó sao?”.

Thiên Dực ngượng ngùng đáp: “Đại tiểu thư nói tiên sinh chỉ làm bộ háo sắc thôi, sự thực thì là người rất biết giữ quy tắc, người còn nói... ôi! Tiên sinh phải cẩn thận đó! Ta thật hy vọng có thể giúp đỡ ngài phần nào!”.

Ô Tử Hư thầm kêu khổ trong lòng, xem ra thân phận Ngũ Độn Đạo của hấn đã là chuyện cả người qua đường cũng biết rồi. Đồng thời, tâm cơ máy động, bèn nói: “Thiên đại tử có thể giúp ta một việc nhỏ không?”.

Thiên Dực lộ ra thần sắc kiên định: “Chỉ cần tiên sinh nói ra được, nhất định ta sẽ làm được”.

Ô Tử Hư chợt có cảm giác buông lỏng, thầm nhủ sự việc này thành bại thế nào đã không còn nằm trong tầm khống chế của hấn nữa, mà chỉ còn biết hành sự theo ý chỉ của Vân Mộng nữ thần, nếu nàng muốn Ngũ Độn Đạo hấn phải chết, thì hấn cũng đành nhận mệnh mà thôi.

oOo

Cô Nguyệt Minh ngồi một mình trong sảnh đường, nguyên một canh giờ không cử động, tựa như một bức tượng không còn sinh mệnh vậy.

Đây là thói quen từ xưa của y, có thể ngồi cả ngày, đầu óc không suy nghĩ gì hết, đó cũng là một bản lãnh đặc thù của y, tâm vô tạp niệm lẫn mình trong bóng tối, đợi chờ vật sẵn xuất hiện.

Cô Nguyệt Minh là thợ săn thiên bẩm, một khi đã định được mục tiêu thì quyết không bỏ cuộc, y có thể ngày đêm không ngủ truy đuổi, cho đến khi vật sẵn lọt vào tay mình mới thôi.

Có điều hôm nay đầu óc y dường như không còn chịu khống chế nữa, sau khi tỉnh lại cứ tiếp tục suy nghĩ về những điều đang nghĩ đêm qua.

Y vẫn nghĩ về vấn đề kiếp trước kiếp này, một tảng đá ném xuống nước làm dềnh lên ngàn đợt sóng, không ngừng mở rộng trong đầu y, lan đến những phần tối tăm thần bí nhất.

Vân Mộng thành bị đại quân Sở vương bao vây tám năm ròng, có thể tưởng tượng ra trận chiến đó khốc liệt nhường nào, mạng người như cỏ rác, cả hai bên công thủ đều không sung sướng gì.

Cô Nguyệt Minh y chán ghét chiến tranh, liệu có phải bắt nguồn từ trận chiến tám năm đó? Con ác mộng không ngừng của kiếp này, liệu có phải là tàn dư của tiền thế, khiến y phải chịu giày vò?

Cô Nguyệt Minh đột nhiên quát lớn: "Ai?".

"Là ta!".

Một người từ cửa sau lướt vào đại sảnh, ngồi xuống đối diện với y, không ngờ chính là Quý Nhiếp Đề, thủ lĩnh của thành vệ.

Thần tình y có vẻ nghiêm túc, song mục lấp lánh hữu thần, dường như đang không được vui, mở trợn trừng trừng nhìn Cô Nguyệt Minh.

Cô Nguyệt Minh cũng nhìn lại y, gương mặt không lộ chút cảm xúc.

Quý Nhiếp Đề trầm giọng nói: "Cô Nguyệt Minh, người quả thực quá đáng lắm rồi. Lần trước chuyện Tiết Đình Hao, ta đã nhịn người. Lần này đã nói trước là không được tiết lộ phong thanh gì cho Tiền Thế Thần, nhưng người cứ muốn đi dọa hấn một phen, đây là ý gì chứ?

Song mục Cô Nguyệt Minh sáng rực lên sát cơ, nhìn thẳng vào Quý Nhiếp Đề, ngữ khí lạnh khốc như không hề có chút xúc cảm của con người: "Quý đại nhân tốt nhất nên kiểm

điểm lại thái độ nói chuyện với ta đi, trong thiên hạ này chỉ có hai người đủ tư cách nói kiểu ấy với Cô Nguyệt Minh này, một là Hoàng thượng, người thứ hai là Phụng công công”.

Quý Nhiếp Đề đã quen với tác phong hành sự và con người Cô Nguyệt Minh, biết rõ chỉ cần một lời không hợp ắt sẽ thành cục diện đối đầu, lập tức bình tĩnh trở lại, gật đầu nói: “Được! Ta sẽ khách khí hơn. Bọn ta động thủ, chỉ khiến Tiền Thế Thần được lợi mà thôi. Có điều Nguyệt Minh cũng không thể trách ta động khí, người hành động như vậy đích thực là đã đả thảo kinh xà, mấy ngày nay Tiền Thế Thần không những lên lút gặp mặt Khâu Cửu Sư mà còn bí mật đưa cả nhà tới Lĩnh Nam, điều này có lợi gì cho bọn ta chứ? Đối với Nguyệt Minh người cũng có lợi gì chứ?”.

Cô nguyệt Minh thản nhiên nói: “Bọn ta xuất hiện bất đồng tất cả đều vì mục tiêu khác nhau, Quý đại nhân lại càng rời xa mục tiêu mà Phụng công công đã đặt ra trước đó, chính là tìm kiếm Sở hạp”.

Quý Nhiếp Đề đánh mặt lại, rõ ràng là vô cùng tức giận: “Bọn ta chỉ có một bất đồng, chính là ta nhìn vào toàn cục, còn trong mắt người thì chỉ có một món đồ. Để ta nói cho người biết, Tiền Thế Thần không phải hạng tầm thường đâu, hai kẻ Khâu, Nguyễn lại càng khó dây vào, nếu người chỉ có cái dũng của kẻ thất phu, chẳng những làm loạn cả hành động, mà cả cái mạng của người cũng mất nốt đó”.

Cô Nguyệt Minh trừng mắt nhìn y một hồi, sau đó ung dung đáp: “Trả lời ta, Phu Mãnh có phải từng là bằng hữu tốt nhất của Quý đại nhân không?”.

Song mục Quý Nhiếp Đề sáng rực lên như điện, chầm chậm hỏi: “Tin tức này từ đâu mà có?”.

Cô Nguyệt Minh hồ hững nói: “Đương nhiên là không phải từ chỗ Phụng công công, người căn bản không hề biết chuyện này. Vấn đề này Quý đại nhân muốn trả lời thì trả lời, không thì cũng chẳng quan hệ gì”.

Quý Nhiếp Đề đưa mắt nhìn ra cửa sổ, bình tĩnh nói: “Nếu người không phải Cô Nguyệt Minh, giờ này chắc đã thân một nơi đầu một nẻo rồi. Ta thật sự không muốn xung đột với Nguyệt Minh chút nào, coi như ta đã làm người giận đi, là ta nặng lời quá. Ta muốn hỏi người một câu thôi, bọn ta vẫn có thể tiếp tục hợp tác đấy chứ?”.

Cô Nguyệt Minh nói: “Ta đã từng nói với Phụng công công, nếu muốn tìm được Sở hạp, chỉ có thể dựa vào phương pháp của ta mà thôi. Quý đại nhân hiểu không? Không người nào có thể can thiệp vào chuyện của ta, bao gồm cả Hoàng thượng lẫn Phụng công công”.

Quý Nhiếp Đề gật đầu: “Đa tạ Nguyệt Minh thẳng thắn như vậy, không biết đối với chuyện tìm thấy Sở hạp, ngươi đã có tâm đắc gì rồi?”.

Cô Nguyệt Minh gật đầu: “Sở hạp vẫn nằm trong Cổ thành”.

Quý Nhiếp Đề ngạc nhiên nhìn y, hỏi: “Nguyệt Minh sao có thể khẳng định chắc chắn như thế?”.

Cô Nguyệt Minh nói: “Bởi vì lúc này Qua Mặc đang ở Lạc Dương, hơn nữa còn phục kích ta ở Tương Quân Kiều nữa”.

Quý Nhiếp Đề trầm ngâm: “Ta không hiểu. Qua Mặc ở đây thì sao chứ?”.

Cô Nguyệt Minh bình tĩnh giải thích: “Đạo lý rất đơn giản, sự tình phải truy về huyết án Vân Mộng Trạch mười năm về trước. Quý đại nhân chắc là hiểu rõ Phu Mãnh là người thế nào, y đích thực đã có được Sở hạp, còn phái Tiết Đình Hao đến Vô Chung Hà báo cho Tiền Thế Thần, nếu Phu Mãnh có lòng chiếm riêng bảo vật, chắc chắn y sẽ phía một người khác đi, chứ không phải là người có quan hệ thân thiết với y như Tiết Đình Hao, bởi làm vậy chẳng khác nào dồn họ Tiết vào chỗ chết cả”.

Quý Nhiếp Đề nói: “Tiết Đình Hao là nhất lưu hảo thủ, kinh nghiệm phong phú, lại lạc đường trong thời khắc quan trọng vậy, nói ra liệu có ai tin không?”.

Cô Nguyệt Minh điềm đạm: “Nếu có thêm nhân tố quỷ thần, những chuyện không thể cũng sẽ thành có thể”.

Quý Nhiếp Đề nói: “Nguyệt Minh muốn nói Tiết Đình Hao bị quỷ mê hoặc?”.

Cô Nguyệt Minh không trực tiếp trả lời y, chỉ nói: “Huyết án Vân Mộng Trạch là một tỷ dụ thành công cho chuyện người hữu tâm đối phó kẻ vô tâm, nhưng không phải hoàn toàn thành công, mà là việc sắp xong thì lại hỏng”.

Quý Nhiếp Đề bình tĩnh trở lại: “Nguyệt Minh có thể nói rõ hơn không?”.

Cô Nguyệt Minh nói: “Âm mưu đối phó với Tầm bảo đoàn là do Qua Mặc nghĩ ra, người này y thuật cao minh, thủ đoạn dùng được vật lại càng thiên hạ vô song, phàm cao thủ dụng được đều biết dụng độc. Qua Mặc là năng thủ dụng độc, điều này thì không ai có thể nghi ngờ. có điều Phu Mãnh cũng không phải hạng tầm thường, dù Qua Mặc cực kỳ cao minh, song muốn độc sát được y cũng là chuyện gần như không thể được. Nhưng nếu có Tiền Thế Thần phối hợp, cộng với hoàn cảnh đặc biệt ở Vân Mộng Trạch, chuyện không có khả năng sẽ biến thành có khả năng thôi”.

Quý Nhiếp Đề giật mình: “Hỗn độc?”.

“Hỗn độc” là một thủ đoạn của các thủ dùng độc, phối hợp hai loại dược vật không có độc tính lại thành kịch độc, cực kỳ khó khăn.

Cô Nguyệt Minh nói tiếp: “Qua Mặc và Tiền Thế Thần những tướng đã chắc mẩm mười mươi, lấy được Sở hạp, sau đó khiến thi thể Phu Mãnh mất tích, tạo ra bằng chứng giả vu cho Phu Mãnh tội mang bảo vật bỏ trốn, như vậy bọn y có thể đẩy hết trách nhiệm đi rồi”.

Quý Nhiếp Đề trầm giọng: “Làm sao biết được kế hoạch của bọn chúng không hoàn thành thành công? Biết đâu Sở hạp đã nằm trong tay chúng rồi thì sao?”.

Cô Nguyệt Minh thở dài: “Quý đại nhân và ta không chỉ bất đồng về ý kiến, mà cả về lòng tin cũng bất đồng nữa. Nếu Sở hạp đã bị người ta lấy đi, vậy tình hình bảo vệ Cổ thành tại sao vẫn còn ở đó?”.

Quý Nhiếp Đề ngạc nhiên không nói gì, nhìn nét mặt y thì không phải là không đồng ý với những gì Cô Nguyệt Minh nói, chỉ là thoái bất đầu cơ nên không có gì để nói mà thôi.

Cô Nguyệt Minh lại nói tiếp: “Phu Mãnh rốt cuộc vẫn là Phu Mãnh, tuy y cũng trúng phải ám toán của Qua Mặc như đám thủ hạ, nhưng vẫn còn lực hoàn kích, hơn nữa còn mang được Sở hạp đột vây đào tẩu”.

Ngữ khí Quý Nhiếp Đề không giấu nổi vẻ khinh miệt: “Hắn chạy đi đâu chứ?”.

Cô Nguyệt Minh ung dung đáp: “Chạy về Cổ thành, vì vậy Qua Mặc không thể đuổi kịp được y, bởi Cổ thành và Qua Mặc đều biến mất cả rồi. Phu Mãnh về thành thì độc phát thân vong. Nếu giờ bọn ta vào trong đó, chắc sẽ phát hiện xương cốt y đang đeo Sở hạp trên lưng cũng nên”.

Quý Nhiếp Đề lộ vẻ trầm ngâm suy tư.

Cô Nguyệt Minh nói tiếp: “Ta là kẻ không tin vào sự tồn tại của quỷ thần, nhưng loại ngoan cố hồ đồ như ta mà cũng không khuất phục trước sự thật. Tiết Đình Hao đã chứng thực sự tồn tại của Cổ thành và Sở hạp, vậy rốt cuộc Cổ thành nằm ở đâu chứ? Tại sao bọn ta nhiều lần cho người vào Vân Mộng Trạch tìm kiếm mà vẫn không thấy dấu tích? Chỉ có một cách giải thích duy nhất, đúng không?”.

Ngưng một chút rồi y lại nói tiếp: “Có thể Tiết Đình Hao nói dối, nhưng vậy thì Quý đại nhân hãy cho ta biết, chắc là ngài rõ hơn ta, Tiết Đình Hao là người như vậy sao? Huống hồ bọn họ căn bản không biết bên trong Sở hạp là thứ gì cơ mà?”.

Quý Nhiếp Đề nói: “Giấy không gói được lửa, Tiền Thế Thần tại sao lại ngu xuẩn như vậy? Hắn biết bên trong Sở hạp là cái gì hay sao?”.

Cô Nguyệt Minh lắc đầu: “Quý đại nhân nói sai rồi, Tiền Thế Thần chẳng những không ngu xuẩn, mà còn cực kỳ thông minh. Có lẽ là gã chỉ đủ đảm lượng, còn kẻ thông minh là Qua Mặc, độc kế của chúng vốn là không chút sơ hở, nhưng người tính không bằng trời tính, bọn gã không tính đến mà cũng không thể nào tính đến thần linh bên trong Cổ thành, nên mới thất bại khi chỉ còn một bước nữa là thành công. Tiền Thế Thần vốn là nhà sưu tập lớn nhất phương Nam, có hiểu biết rất sâu sắc với các cổ vật, lại là người đất Sở cũ, biết đến Cổ thành và Sở hạp cũng không có gì là lạ kỳ cả. Nếu để ta nghiệm hình bức cung, ta khẳng định có thể moi được từ gã xem bên trong Sở hạp là thứ gì và cả phương pháp khai mở nó nữa. Quý đại nhân có tin không?”.

Quý Nhiếp Đề lại không nói được câu nào.

Cô Nguyệt Minh mỉm cười tiếp tục: “Ta là người ngoài cuộc tỉnh, Quý đại nhân là người trong cuộc mê. Quý đại nhân bị chôn chân trong cục diện này là vì ngài căn bản không tin vào quỷ thần, không tin vào sự tồn tại của Cổ thành, chỉ tính toán đến tình huống hiện thực, chỉ nghĩ đến làm sao trừ được Đại Hà Minh tận gốc rễ, vì thế nên mới bỏ qua những điều khác”.

Quý Nhiếp Đề thở hắt ra một hơi: “Thần linh trong Cổ thành tại sao lại để Phu Mãnh mang Sở hạp đi?”.

Cô Nguyệt Minh bình tĩnh nói: “Phu Mãnh có mang Sở hạp đi sao?”.

Quý Nhiếp Đề lấy làm ngạc nhiên.

Cô Nguyệt Minh giải thích: “Bởi vì Sở hạp vẫn chưa lọt vào tay Qua Mặc, nên y mới nhiều lần động thủ với ta, điều này chứng tỏ y vẫn chưa nguôi chuyện tìm kiếm Sở hạp. Qua Mặc không phải là hạng bình thường, mà là yêu nhân biết thuật đồng tà, y có thể cảm ứng được một số chuyện mà người thường không thể cảm thấy, như là Cổ thành sắp mở chẳng hạn”.

Quý Nhiếp Đề trầm giọng: “Mười bốn tháng bảy năm nay?”.

Cô Nguyệt Minh nói: “Tiền Thế Thần không đáng sợ, Quý đại nhân chỉ cố kỵ Đại Hà minh. Đại Hà minh giờ đang toàn lực đối phó với Ngũ Độn Đạo, không có thời gian nhàn rỗi mà quan tâm chuyện khác đâu. Bọn ta muốn thu thập Tiền Thế Thần cũng không vội gấp lắm gì. Giờ chuyện quan trọng nhất, chính là phải vào Cổ Thành ngày mười bốn tháng bảy, lấy được Sở hạp, đây là nhiệm vụ Phụng công công giao cho ta. Phụng công công từng đích thân đáp ứng sẽ để ta làm chuyện này theo cách của mình. Cách của ta chính là đơn độc hành sự, Qua Mặc đó để ta thu thập, giữa bọn ta chỉ có thể hợp tác như vậy mà thôi”.

Quý Nhiếp Đề trầm mặc một lúc, cuối cùng gật đầu đáp: "Ta có thể tạm thời đáp ứng yêu cầu của Nguyệt Minh, nhưng cuối cùng vẫn phải chờ Đại công công quyết định. Ta đã phi cấp truyền thư mọi chuyện cho Đại công công rồi, mấy ngày sau là sẽ có hồi âm thôi".

Rồi y nói tiếp: "Nguyệt Minh sao không vạch trần Lang Canh là Ngũ Độn Đạo?" Cô Nguyệt Minh không hề để ý đến sự 'thần thông quảng đại' này của Quý Nhiếp Đề, y mà không nắm rõ mọi chuyện xảy ra trong Lạc Dương thành này mới là chuyện lạ: "Vạch trần hắn thì có lợi gì cho bọn ta đâu?".

Quý Nhiếp Đề đứng dậy, cười khố nói: "Nguyệt Minh đúng là một người rất khó ở cạnh, có điều cũng không thể không thừa nhận cách nhìn của ngươi rất độc đáo. Giờ chỉ còn ít ngày nữa là đến mười bốn tháng bảy, bọn ta có thể tạm thời ẩn nhẫn, chờ Đại công công hồi âm rồi mới quyết định xử lý chuyện này thế nào được không?".

Cô Nguyệt Minh trầm giọng: "Cứ làm vậy đi!".

oOo

Hoa Mộng phu nhân ngồi trong thuyền phòng, đầu óc trống rỗng.

Mười tám con thuyền lớn khởi trình giương buồm ra khơi từ trước khi trời sáng, đến khi lục địa phía sau biến thành một dải vàng mỏng như sợi chỉ thì chuyển hướng rẽ về phương Nam. Tuy nàng không hiểu việc quân, nhưng cũng biết đây là cách thức bí mật nhất, đến khi thuyền đội bất ngờ tiến vào Đại giang, địch nhân mà Phụng công công muốn đối phó ắt hẳn sẽ trở tay không kịp, lúc ấy hồi hận thì đã quá muộn.

Hoa Mộng phu nhân không rõ thuyền đội này có bao nhiêu chiến sĩ, chỉ biết số lượng chắc chắn phải tính bằng ngàn, chỉ nhìn họ hành động nhanh gọn, nhịp nhàng và hiệu quả thế nào, cũng biết tất cả đều là quân tinh nhuệ được huấn luyện hết sức nghiêm ngặt.

Phụng công công đối với nàng rất khách khí, phái tới hai nữ tỳ khỏe mạnh phục thị nàng, gian phòng của nàng chẳng những ở trên soái thuyền, mà còn sát ngay cạnh phòng của lão. Có điều nàng không còn kỳ vọng gì với tương lai, kết cục bản thân thế nào nàng cũng rất rõ, cả Cô Nguyệt Minh rồi cũng khó thoát khỏi cái chết. Sự tình chẳng những liên quan tới Sở hạp thần bí, mà còn can thiệp cả tới cuộc đấu ác liệt giữa Hoàng thượng, Kỳ Thiện và Phụng công công. Loại người biết rõ mọi sự tình nhưng vĩnh viễn không cúi đầu trước Phụng công công như Cô Nguyệt Minh, tuyệt đối không có cơ hội sống sót.

Nàng chính là vật bồi táng của ỵ.

Nàng đã viết lại hai bức thư gửi cho Cô Nguyệt Minh ở Lạc Dương ngay trước mặt Phụng công công, không dám do dự chút nào để khỏi chịu nổi khổ da thịt. Vấn đề là giờ nàng không rõ tình hình Ký Thiện thế nào, chiếu lý thì Ký Thiện đã lọt vào tay Phụng công công, nếu Ký Thiện đã khai ra tất cả, mà nàng còn có ý giấu giếm thì thật đúng là một chuyện vô cùng ngu xuẩn.

Cô Nguyệt Minh đã từng nói, bất luận là người kiên cường thế nào mà bị cực hình tàn khốc bức cung thì rồi cũng đến điểm sụp đổ, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Nực cười là chính vì nàng luôn nhớ những lời này, vậy nên không hề trải qua bất kỳ giằng xé nào trong nội tâm đã bán đứng luôn ỵ, khiến cho Phụng công công không thể không giết chết họ Cô. Nhưng nàng không hề hối hận, bởi nàng không có lựa chọn nào khác, đồng thời nàng cũng biết Cô Nguyệt Minh sẽ không trách nàng. Chỉ là giờ đây nàng không thể kềm chế mà thấy hận chính bản thân mình, cảm giác căm ghét chính bản thân mình, mà không biết phải làm sao.

Tiếng bước chân vang lên.

Thanh âm Nhạc Kỳ cất lên bên ngoài tiểu sảnh chỉ cách nội thất của nàng có một tấm màn: "Các người ra ngoài cho ta!".

Hai bộc phụ liền tuân mệnh rời khỏi.

Nhạc Kỳ vén rèm bước vào, mỉm cười nói: "Phu nhân khỏe chứ!".

Hoa Mộng phu nhân không trả lời ỵ.

Nhạc Kỳ ngồi xuống cạnh nàng, thở hắt ra một tiếng rồi nói: "Hình như sóng gió không ảnh hưởng gì tới phu nhân cả, Đại công công có thể yên tâm rồi".

Hoa Mộng phu nhân thở dài, gã Nhạc Kỳ này còn giống một con người, không như Phụng công công, tưởng như đã thành lão yêu tinh, khiến người ta không thể nào hiểu được lão đang tính toán gì.

Nhạc Kỳ nhìn nàng: "Tại sao phu nhân không lên giường nghỉ ngơi? Bọn ta còn phải đi mấy ngày trên biển nữa đó!".

Hoa Mộng phu nhân tâm ý nguội lạnh đáp: "Nếu Phó thống lãnh không còn chuyện gì, tiếp thân muốn được ở một mình".

Nhạc Kỳ gật đầu: "Ta phụng mệnh Đại công công tới xem tình hình phu nhân thế nào. Nói thẳng ra, công việc của ta là thẩm tra lại tin tức".

Hoa Mộng phu nhân chau mày: “Nhạc đại nhân nói chuyện thật cổ quái, công việc của ngài và ta thì liên quan gì tới nhau?”.

Nhạc Kỳ chậm rãi đáp: “Nhìn bề ngoài thì đúng là không có quan hệ gì, nhưng nếu phu nhân biết hai phong thư phu nhân chép ra là do ta kiểm tra nội dung thật giả, có lẽ phu nhân sẽ nghĩ khác đó”.

Hoa Mộng phu nhân nghe mà không khỏi lạnh người, tựa như đang rơi vào cơn ác mộng. Nhục thể của nàng cố nhiên đã mất đi quyền tự chủ, nhưng sự giày vò kinh khủng nhất chính là dẫn vật về tinh thần. Chỉ cần gã nam nhân hôm qua vẫn còn không có chút can hệ gì này nói một câu thôi, nàng sẽ lập tức vạn kiếp bất phục.

Nhạc Kỳ nói: “Phu nhân có thể yên tâm, ta đã báo lên Đại công công phán đoán của mình, những điều phu nhân thổ lộ có lẽ đều là sự thực”.

Hoa Mộng phu nhân thầm thở phào nhẹ nhõm: “Nhạc đại nhân còn gì muốn nói nữa không?”.

Nhạc Kỳ mỉm cười: “Đại công công lo lắng nhất là phu nhân tự tìm cái chết. Nhìn bề ngoài thì phu nhân có thể không phải là loại người ấy, nhưng theo kinh nghiệm của ta, có rất nhiều chuyện nhìn bề ngoài thì không thể nhìn ra được, tính cách tiềm tàng bên trong chứ không lộ ra ngoài cho người khác thấy. Đây chính là mục đích mà ta đến gặp phu nhân”.

Hoa mộng phu nhân chỉ biết cười khố.

Nhạc Kỳ chăm chú nhìn nàng, rồi tiếp lời: “Bất kể một người bề ngoài trầm tĩnh thế nào, trấn định ung dung ra sao, thì rốt cục vẫn để lộ ra cảm giác trong lòng ở một điểm nào đó, chẳng hạn như sắc mặt, sự thay đổi của ánh mắt...”.

Hoa Mộng phu nhân mệt mỏi nói: “Vậy tình hình thiếp thân thế nào?”.

Nhạc Kỳ nói: “Lúc này phu nhân đã mất đi tất cả hy vọng, chẳng những không có kỳ vọng gì ở tương lai, mà còn mất đi cả đấu chí, tình hình vô cùng tệ hại”.

Hoa Mộng phu nhân ngạc nhiên nhìn y.

Nhạc Kỳ tránh né ánh mắt của nàng, hờ hững như không nói: “Ta muốn khuyên phu nhân một câu, cho dù ở hoàn cảnh tuyệt vọng nhất cũng ngàn vạn lần đừng mất đi hy vọng. Muo sự tại nhân, thành sự tại thiên, có những chuyện con người không thể nào dự đoán trước được, bất kể đó là ai”.

Hoa Mộng phu nhân lấy làm ngạc nhiên: “Những lời này Đại công công bảo Nhạc đại nhân nói với thiếp thân sao?”.

Nhạc Kỳ đứng dậy, mỉm cười cáo từ: “Không làm phiền phu nhân nữa! Phu nhân nghỉ ngơi đi!”.

Nói đoạn y liền quay người đi ra mà không trả lời câu hỏi của nàng.

Nhìn rèm châu buông xuống, Hoa Mộng phu nhân chợt dâng lên một cảm giác kỳ dị, tựa như thấy được một điểm sáng trong bóng đêm mênh mông.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>